

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 17.12.2013 č. j. MSK 167164/2013,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 13.2.2014 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2013 č. j. MSK 167164/2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 3.10.2013 č. j. MMFM 117816/2013. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 30.6.2013 v 16.33 hodin řídil vozidlo Ford Focus RZ X na ulici Hlavní třída – silnici č. I/48 – pod mimoúrovňovým křížením s místní komunikací T. G. Masaryka ve Frýdku-Místku, ve směru jízdy k obci Český Těšín, a překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 42 km/h, kdy policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 92 km/h, čímž porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a podle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, ve znění pozdějších předpisů mu za přestupek byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Žalobce konstatoval, že rozhodnutí žalovaného bylo jeho zástupci doručeno 27.12.2013.

Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný nesprávně posoudil jeho omluvu k ústnímu jednání. Odkázal na ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích s tím, že jsou v něm uvedeny taxativní podmínky „náležitost omluvy“ a „důležitý důvod“. Namítal, že zmocněnec musí mít logicky čas, aby mohl projednat věc se zmocnitelem, který dává zmocněnci pokyny, jakým způsobem jej má zastupovat. Zmocněnec se setkal a reálně dohodl s klientem toho dne, kdy ihned a bezodkladně učinil omluvu. Z tohoto pohledu byla tedy omluva učiněna ihned, jakmile mu to okolnosti dovolily. Dle mínění žalobce argumentace žalovaného má charakter šikanózního jednání, jelikož nedává zmocniteli ani zmocněnci reálnou možnost rozumné domluvy. Omluva učiněná tři dny před ústním jednáním za situace, kdy správní orgán nepředvolal svědky, které by musel odvolat, je dostatečná. Argument žalovaného, že pokud by se zmocněnec žalobce omluvil bezodkladně, bylo by možné uvolněný termín využít pro předvolání jiné osoby, je zcela zavádějící. Tuto svou úvahu žalobce podrobně rozvedl. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 25/2013-23 s tím, že neodkladnou omluvou se rozumí „ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí“. Reálně uskutečnitelné a rozumné okolnosti učinit omluvu zmocněnci umožnily až toho dne, kdy ji realizoval.

Žalobce dále namítal, že rozhodnutí žalovaného je nutno považovat za překvapivé, i žalobce jím byl zkrácen na svých právech a byly porušeny základní zásady správního řízení podle správního řádu. Žalovaný zatížil celé rozhodnutí podstatnou vadou řízení, která zasahuje do základních práv obviněného na spravedlivý proces, jenž činí rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů skutkových. Dle jeho názoru žalovaný vytvořil svým postupem taková skutková zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, zejména opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, zjištěné v rozporu se zákonem a z důvodu, že je zřejmé, že v řízení nebyly provedeny žádné důkazy. Konstatoval, že oznámení o přestupku je jednostranný úkon – úřední záznam. Namítal, že v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008 ze dne 22.1.2009 je uvedeno, že úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát. Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Dále citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 27/2008-67 a namítal, že písemný záznam o vlastní činnosti policisty, kdy sleduje děj v materiálním světě, je formou výpovědi daného policisty (je zcela zásadní rozdíl mezi úředním záznamem s vlastní výpovědí o vlastní činnosti policisty a úředním záznamem o získaných poznatcích „vytěžením“ jiných osob na prověřovaném místě či záznamem o podaném vysvětlení jiných osob podaných policistovi). Byla tedy podána písemná výpověď, kde svědek (policista) vypovídá o něčem, co sám viděl, slyšel apod. Nevyslechnutím svědka (policisty), ačkoliv byla použita jeho písemná výpověď, bylo v daném případě porušeno právo vyslechnout svědka, zejména klást mu otázky, což je v přímém rozporu se základními zásadami správního řízení trestního, Ústavou a Listinou.

Co se týče fotodokumentace změřeného vozidla žalobce namítal, že v protokolu o ústním jednání není uvedeno ohledání fotografie zákonem předjímaným způsobem, tj. dle ust. § 54 správního řádu. Dle žalobce správní orgán I. stupně neprovedl ani samotné ohledání fotografie se záznamem toho, co je z fotografie patrné, a tedy porušil právo žalobce jako obviněného se vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Žalovaný pak tuto praxi potvrdil. Došlo současně i k falzifikaci důkazního prostředku samotného, jelikož nebylo provedeno ohledání pramene důkazu předjímaným způsobem. Žalobce dále v žalobě citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 57/2010-82, které se týkalo promítnutí audiovizuálního záznamu, dále z rozhodnutí ve věci sp. zn. 7 As 57/2010 a odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 4/94. Žalobce namítal, že v žádném případě nebyl správním orgánem ohledán samotný originální pramen důkazu – digitální záznam, který je v nezměnitelné podobě uložený na pevný disk radarového měřiče. Uvedl, že samotný výrobce předjímá jediný originální pramen důkazu „digitální fotografii uloženou na pevném disku radarového měřiče a opatřenou digitálním razítkem“. Nikde nehovoří o výstupu z tiskárny apod. S ohledem na výše uvedené nebyly správním orgánem z úřední povinnosti (§ 50 odst. 3 správního řádu) zjišťovány okolnosti ve prospěch i neprospěch žalobce jako obviněného. Žalovaným a správním orgánem I. stupně nebyl ani učiněn pokus o zjištění okolností ve prospěch žalobce jako obviněného. Žalovaný respektive správní orgán I. stupně nijak nezkoumal, zda nedošlo k falzifikaci důkazu, která je možná i třeba vadou přístroje, kdy k fotografii mohou být v automatickém či manuálním režimu přiřazeny jiné údaje o rychlosti. Žalobce zcela popírá, že by jel naměřenou rychlostí.

Žalobce dále v žalobě tvrdil, že správní orgán neopatřil, a ani nezkoumal, zda bylo měření provedeno v souladu s technickou dokumentací – návodem. Nedodržení návodu k obsluze má za následek nesprávné měření a za daných okolností nejde o ověřenou metodu měření rychloměrem. Uvedl, že on sám neměl možnost se s návodem k použití seznámit, tedy jde o zatajený důkaz, který je naprosto nezbytně nutným k prokázání či vyvrácení skutečnosti, že měření nebylo provedeno v souladu s tímto návodem. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, vychází u měření rychlosti pouze z písemných dokumentů – oznámení o přestupku a záznamu o přestupku, aniž by provedl jediný relevantní důkaz.

Žalobce v žalobě dále tvrdil, že nelze objektivně zjistit, kde přesně bylo měření provedeno, neboť v záznamu o přestupku absentuje GPS souřadnice. Konkrétní místo měření je nutné s ohledem na nastavené úhly měření apod. Namítal dále, že ověřovací list měřidla prokazuje pouze skutečnost, že bylo technicky způsobilé k měření, neproazuje ovšem, že měření bylo provedeno v souladu s podmínkami stanovenými státní zkušebnou, aby bylo možno hovořit o měření úředním. Jestliže návod k použití zcela absentoval, jde o opomenutý důkaz, bez kterého nelze prokázat správnost úředního měření.

Co se týče osvědčení o proškolení policisty, žalobce namítal, že osvědčení o ovládání měřiče rychlosti nevydala nezávislá certifikační autorita, ale zaměstnavatel Policie ČR, KŘP MsK, OSD Ostrava. Daný útvar policie nemá dle žalobce oprávnění k provádění školení. K provádění školení v rámci resortu Ministerstva vnitra jsou oprávněny pouze osoby, pokud jsou akreditovány Ministerstvem školství, Ministerstvem

vnitra a certifikačními autoritami. Nějaký „papírek“ vydaný neakreditovanou osobou není osvědčením, které vyžaduje veřejnoprávní norma. Žalobce uvedl, že Policie ČR KŘ Moravskoslezského kraje nemůže provádět školení k měření rychlosti, jak vyplývá z výpisu Českého institutu pro akreditaci.

Žalobce dále uvedl, že si nechal zpracovat odborné posouzení provedeného měření, z něhož vyplývá, že je zcela nepřezkoumatelné a nelze říci, zda naměřená rychlost byla skutečnou rychlostí měřeného vozidla, protože policisté nepopsali údaj o GPS lokalitě a tím fakticky znemožnili ověřitelnost naměřené hodnoty. Žalobce uzavřel, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Co se týče posouzení omluvy z ústního jednání, žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2013-28 z něhož vyplývá, že namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit určitý úkon v řízení v I. stupni, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. V nyní projednávané věci žalobce namítá, že nemohl uplatnit práva účastníka řízení při ústním jednání před správním orgánem I. stupně, avšak odvolání podal pouze blanketní, a ani na výzvu správního orgánu je nedoplnil o odvolací důvody, tedy ani v odvolacím řízení neuplatnil svá práva, o která se nyní cítí zkrácen. Žalobci přitom nic nebránilo, aby tytéž námitky, které uvádí nyní v žalobě, uvedl již v odvolání.

Co se týče úředního záznamu má žalovaný zato, že svým charakterem jde spíše o protokol sepsaný při úkonu na místě samém, přičemž řidič má právo se s obsahem oznámení o přestupku seznámit, vyjádřit se k němu a podepsat je, jak ostatně učinil i žalobce. Nelze tvrdit, že jde o jednostranný úkon obdobný úřednímu záznamu o podání vysvětlení či úřednímu záznamu, který policista sepisuje dodatečně po provedení silniční kontroly, a k němuž kontrolovaná osoba nemá možnost se vyjádřit. Z oznámení o přestupku sepsaného na místě přitom v daném případě učinily správní orgány skutková zjištění pouze v tom směru, že řidičem vozidla, který byl identifikován podle předložených dokladů a který oznámení podepsal, byl právě žalobce. Vzhledem k tomu, že ztotožnění řidiče kontrolovaného vozidla podle předložených dokladů je úkonem neodkladným a neopakovatelným, je záznam o tomto úkonu přípustným důkazem. Žalobce přitom nepředestřel žádnou vlastní skutkovou verzi o tom, kdo by měl vozidlo řídit, a současně netvrdil a netvrdí, že by řidičem vozidla byla jiná osoba než on sám.

K námitce, že nebylo provedeno ohledání fotografie (záznamu z rychloměru) žalovaný konstatoval, že se jedná o listinný důkaz, který se v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu provede tak, že se o tom učiní záznam do spisu, za přítomnosti účastníků se listina přečte nebo sdělí její obsah. Vzhledem k tomu, že při ústním jednání nebyl žalobce přítomen ani jeho zmocněnec, byly důkazy provedeny tak, že byl o tom učiněn záznam v protokolu o ústním jednání. Záznam z rychloměru není v žádném případě věcí ve smyslu § 54 správního řádu, kterou by bylo třeba ohledat. Záznam z rychloměru byl opatřen pouze v listinné podobě, jak je obvyklé, nikoli současně také

v digitální podobě. Vzhledem k tomu, že nevznikla důvodná pochybnost o tom, že listinná podoba záznamu odpovídá jeho podobě digitální (a žalobce žádnou konkrétní pochybnost neuvedl), nebyl dán důvod tento záznam opatřovat. Skutečnost, že místo přestupku není určeno zeměpisnými souřadnicemi GPS, podle žalovaného neznamená, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Co se týče námitky, že nebyl proveden důkaz návodem k měření žalovaný má za to, že za situace, kdy žalobce ve správním řízení nevznášel jedinou skutkovou námitku a správnost měření žádným konkrétním tvrzením nezpochybnil, nebyl důvod provádět důkaz návodem k měření. Skutečnost, že měření bylo provedeno řádně, byla prokázána jednak ověřovacím listem, který potvrzuje, že rychloměr má požadované metrologické vlastnosti, byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální dovolené rychlosti, jednak osvědčením policisty, které potvrzuje, že policista byl proškolen a oprávněn k ovládání rychloměru. Z ust. § 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán zjišťuje stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pouze v nezbytném rozsahu. Platí tedy zásada, že se neprokazují skutečnosti odpovídající obvyklému stavu věci, jestliže o nich nevznikne důvodná pochybnost. Obvyklému stavu věci odpovídá, že je-li rychlost vozidla změřena rychloměrem, který je metrologicky ověřen, policistou, který je k měření rychlosti proškolen, a má-li snímek z rychloměru zcela standardní podobu, pak měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru. O této skutečnosti nevznikly v průběhu správního řízení důvodné pochybnosti, neuvedl je ani žalobce, proto tato skutečnost nemusela být dále prokazována.

Žalovaný dále uvedl, že v souvislosti s měřením rychlosti policií ČR, není známa žádná „veřejnoprávní norma“, která by pro správnost měření požadovala osvědčení policisty. Je pouze zavedenou praxí policie ČR a správních orgánů, že toto osvědčení je zpravidla součástí spisu, aby se předešlo námitkám obviněných z přestupku, že měření prováděla osoba, která k tomu není oprávněna. Žalovaný zdůraznil, že je-li konkrétní policista pověřen výkonem služby spočívající v měření rychlosti vozidel silničním rychloměrem, pak je dán důvodný předpoklad, že byl k měření proškolen a že měří v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Nevzniknou-li zcela konkrétní pochybnosti o tom, že měření proběhlo nikoli řádně nebo správně, pak podle žalovaného není třeba prokazovat skutečnost, že policista byl k měření proškolen.

K námitce žalobce, že nebyl proveden důkaz výslechem policistů žalovaný uvedl, že žalobce provedení takového důkazu nenavrhoval, neboť ve správním řízení zůstal zcela pasivní, ke skutečnostem kladeným mu za vinu ani k důkazům o nich se nevyjádřil, žádné skutečnosti na svou obhajobu neuplatnil a žádné důkazy nenavrl. V daném případě dokazování nespočívalo na úředních záznamech, nýbrž na listinných důkazech, jimiž byly: oznámení přestupku sepsané na místě samém, záznam z rychloměru, ověřovací list rychloměru, osvědčení o proškolení policisty k ovládání rychloměru a výpis z evidenční karty řidiče. Na základě těchto důkazů byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, proto nebylo třeba provádět další důkazy výslechem svědků. Žalobce provedené důkazy v řízení nijak nezpochybnil, činí tak až nyní v žalobě, kdy je správní řízení již pravomocně skončeno.

Co se týče tzv. odborného posudku předloženého žalobcem, pak žalovaný zdůraznil, že ten na první pohled vzbuzuje dojem, jako by byl vypracován znalcem z příslušného oboru činnosti, ovšem není tomu tak. Zpracovatel Mgr. P. Š., DiS., ani Bc. T. R. nejsou zapsáni v seznamu znalců. K tam uvedeným závěrům žalovaný zdůraznil, že správní orgány učinily závěr o rychlosti vozidla žalobce nikoli na základě fotografie samotné, nýbrž na základě záznamu rychloměru jako celku, který kromě fotografie vozidla obsahuje i další relevantní údaje, které jsou dílem součástí fotografie, dílem jsou přehledně uvedeny v tabulce pod touto fotografií. Způsob měření rychlosti z jedoucího vozidla je způsobem v maximální míře automatizovaným, rychloměr je pevně zabudován v měřicím vozidle (předepsaný odklon měřicího svazku od osy vozidla je konstrukčně pevně vymezen) a obsluha rychloměru z povahy věci za jízdy nenastavuje žádný další úhel měření apod., veškeré údaje pak rychloměr vyhodnocuje automaticky sám. Vozidlo žalobce bylo v daném případě změřeno při jízdě v levém jízdním pruhu čtyřpruhové pozemní komunikace měřicím vozidlem jedoucím souběžně v pravém jízdním pruhu. Měřicí vozidlo se zjevně nestřetlo ani s vozidlem žalobce vlevo, ani nenarazilo do pevné překážky vpravo, nýbrž se pohybovalo v jízdním pruhu rovnoběžném s jízdním pruhem žalobce. Vzhledem k tomu, že záznam z rychloměru existuje ve velmi dobré kvalitě, jeví se zcela standardní, že žádné ze zaznamenaných údajů si neodporují a měřené vozidlo je zachyceno zcela nerušeně a v celém objemu. Za tohoto stavu žalovaný nevidí žádný důvod pochybovat o závěru, že měření proběhlo řádně a získaný výsledek je správný.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Žalobce se na výzvu soudu doručenou mu k rukám jeho zástupce dne 9.4.2014 nevyjádřil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená krajskému soudu dne 13.2.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce 18.12.2013 (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu Magistrátu města Frýdku-Místku bylo zjištěno, že dne 26.7.2013 bylo zahájeno přestupkové řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 18 odst. 3 téhož zákona a současně byl žalobce jakožto obviněný předvolán k ústnímu jednání na 13.8.2013. V oznámení přestupku ze dne 30.6.2013 je uvedeno, že žalobci dne 30.6.2013 v 16.33 hodin v obci Frýdek-Místek na silnici I/48 ve směru jízdy k obci Český Těšín pod mimoúrovňovým křížením s místní komunikací, ulice T. G. Masaryka byla jakožto řidiči motorového vozidla značky Ford Focus RZ X naměřena rychlost vozidla 95 km/h, po odečtení tolerance činila výsledná rychlost jízdy 92 km/h. Měření bylo

provedeno radarem RAMER10C s archivací – číslo snímku 3354. Měřicí zařízení bylo obsluhováno nstržm. Slívou, který sepsal oznámení přestupku. V oznámení je dále uvedeno, že vzhledem k tomu, že tento přestupek nelze řešit na místě v blokovém řízení, bylo sepsáno oznámení o dopravním přestupku, které bude projednávat příslušný správní orgán. Řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž je podezřelý z přestupku dle § 125c odst. 1 bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. Oznámení je podepsáno žalobcem. Žalobce nepodal žádné vysvětlení. Součástí spisu je záznam přestupku – fotodokumentace vozidla, ověřovací list autorizovaného metrologického střediska Ramet C.H.M. a.s., AMS Kunovice ze dne 27.11.2012 s platností do 26.11.2013 pro silniční radarový rychloměr RAMER10C výrobní číslo 10/0010, včetně osvědčení o proškolení policisty P. S. a J. H. k obsluze měřicího zařízení, dále výpis z evidenční karty řidiče ke dni 2.7.2013 a výpis z evidenční karty řidiče k 11.7.2013. Oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání, jak vyplývá z doručky, bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 26.7.2013. Dne 9.8.2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc, již žalobce 20.7.2013 zmocnil Ing. M. J. k zastupování v předmětném správním řízení. Současně téhož dne byla doručena omluva uvedeného zmocněnce z jednání nařízeného na den 13.8.2013 z důvodů dříve nařízeného ústního jednání u Městského úřadu v Rožnově p. Radhoštěm. Správní orgán I. stupně téhož dne vyzval zmocněnce, aby důvod omluvy prokázal. K jednání 13.8.2013 se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Magistrát města Frýdku-Místku následně nařídil jednání na 1.10.2013. Předvolání k jednání bylo doručeno zmocněnci žalobce 11.9.2013 a žalobci 5.9.2013. Správnímu orgánu I. stupně bylo 26.9.2013 doručeno podání zmocněnce žalobce v němž žádal o přeložení jednání s odůvodněním, že téhož dne tj. 1.10.2013 má nařízeno jednání u Magistrátu města Olomouce. Jak plyne z úředního záznamu na č. I. 43 spisu, správní orgán I. stupně si uvedený údaj ověřil a bylo zjištěno, že předvolání k jednání na den 1.10.2013 u Magistrátu města Olomouce si zmocněnec žalobce Ing. Jaroš převzal 11.9.2013. Dne 1.10.2013 byl sepsán protokol o ústním jednání dle § 74 přestupkového zákona na Magistrátu města Frýdku-Místku, ze kterého bylo zjištěno, že žalobce ani jeho zástupce se nedostavili. Bylo provedeno dokazování listinami a záznamy, z nichž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel tj. oznámením o přestupku ze dne 30.6.2013, záznamem o přestupku – fotografií pořízenou radarem, osvědčením a ověřovacím listem, výpisy z evidenční karty řidiče a dne 3.10.2013 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, které bylo zmocněnci žalobce doručeno 11.10.2013. Proti rozhodnutí podal žalobce včas blanketní odvolání, k jehož doplnění byl vyzván usnesením ze dne 7.11.2013, které bylo zmocněnci žalobce doručeno 8.11.2013. Na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání nebylo ve stanovené lhůtě reagováno. Z protokolu ze dne 20.11.2013 vyplývá, že toho dne bylo zmocněnci žalobce umožněno nahlédnout do spisového materiálu a pořídit si z něho fotokopie. Spis byl následně předložen žalovanému, který rozhodnutím ze dne 17.12.2013 č. j. MSK 167164/2013 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 3.10.2013 MMFM 117816/2013 potvrdil.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Co se týče v pořadí první žalobní námitky žalobce, že neakceptováním jeho omluvy a žádosti o odročení jednání správní orgán porušil jeho právo na spravedlivý proces, krajský soud nesouhlasí. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 21.2.2013 č. j. 9 As 101/2012-60 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, příp. se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a na kolik je či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem, konec citace.

Krajský soud dospěl k závěru, že omluva zmocněnce žalobce z jednání nařízeného na 1.10.2013 nesplňovala podmínky citovaného ustanovení § 74 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, neboť nebyla bezodkladná a tedy náležitá. Z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně totiž vyplývá, že předvolání k ústnímu jednání před správním orgánem I. stupně bylo zmocněnci žalobce Ing. M. J. doručeno 11.9.2013 do vlastních rukou. Zmocněnec žalobce jako důvod omluvy v žádosti o odročení jednání odeslané e-mailem 25.9.2013 doručené správnímu orgánu I. stupně 26.9.2013 uvedl, že na stejný den 1.10.2013 je předvolán k jednání u Magistrátu města Olomouce. Ze správního spisu, a to konkrétně z kopie doručky vyplývá, že i toto předvolání zmocněnec žalobce převzal 11.9.2013. Jak správně zdůraznil správní orgán I. stupně žalobce již od 11.9.2013 věděl, že je na 1.10.2013 předvolán ke dvěma správním orgánům. Přesto omluvu z ústního jednání zaslal Magistrátu města Frýdek-Místek až za 14 dnů. Za tohoto stavu nutno dospět k závěru, že omluva zmocněnce žalobce Ing. M. J. odporuje požadavku bezodkladnosti. Z uvedeného plyne závěr, že správní orgán mohl věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku respektive v nepřítomnosti jeho zmocněnce, když se, ač byl řádně předvolán, nedostavil bez náležité omluvy k ústnímu jednání. Nad to nelze odhlédnout od skutečnosti, že správní orgán v souladu s ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Jak výše konstatováno předvolání k jednání bylo zmocněnci žalobce doručeno řádně, a tím mu bylo poskytnuto poučení o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to v době, kdy již byly shromážděny všechny podklady. Současně bylo žalobci dáno na srozuměnou, že své právo může využít nejpozději při ústním jednání s tím, že v opačném případě bude správní orgán vycházet

z toho, že stěžovatel svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu využít nechce a bude vydáno rozhodnutí. Při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky.

Co se týče námítky žalobce ohledně oznámení o přestupku a jeho výhrad, že nebyli jako svědci vyslechnuti policisté krajský soud uvádí, že obsah úředního záznamu je jakousi předběžnou informací o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky vozidla. Tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla), stejně tak údaje o použitém měřicím zařízení RAMER10C výrobní číslo 10/0010, jež naměřilo dne 30.6.2013 ve Frýdku-Místku na silnici I/48 na Hlavní třídě ve směru jízdy na Český Těšín pod mimoúrovňovým křížením rychlost motorového vozidla žalobce 95 km/h. V listině je uvedeno, že v místě měření je pro osobní motorové vozidlo stanoven limit 50 km/h.

Dle názoru soudu je tento listinný důkaz natolik jednoznačný, že správní orgán I. stupně nepochybil, když neprovedl výslechy policistů, kteří obsluhovali měřicí zařízení. Krajský soud má za to, že v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti bývá dostačujícím podkladem právě záznam, ať už fotografický snímek či videozáznam – ze silničního rychloměru. Nedůvodná je v daných souvislostech i námitka žalobce, že nebylo provedeno ohledání fotografie – záznamu z rychloměru. Je nutno vyjít z toho, že fotodokumentace je listinným důkazem a ze správního spisu správního orgánu I. stupně vyplývá, že tento důkaz byl proveden v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu u ústního jednání, jemuž nebyl přítomen žalobce ani jeho zmocněnec tak, že byl o tom učiněn záznam v protokolu o ústním jednání. Ohledání v daném případě nepřicházelo v úvahu, neboť fotodokumentace – záznam z rychloměru není věcí ve smyslu § 54 správního řádu. Za situace kdy snímek z rychloměru zcela zřetelně zachycuje předmětné vozidlo, jak výše uvedeno a obsahuje všechny relevantní údaje a nevzbuzuje pochybnosti o správnosti měření, nelze považovat námitku žalobce, že záznam z rychloměru měl být jako důkaz předložen i v digitální podobě. Z předmětného záznamu o přestupku včetně fotodokumentace rovněž zcela jednoznačně vyplývá, kde bylo měření provedeno a nelze proto souhlasit s výhradou žalobce, že místo přestupku není určeno zeměpisnými souřadnicemi GPS. Za relevantní nelze pokládat ani zpochybňování správnosti postupu policistů při měření rychlosti. Žalobce podle názoru soudu nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER10C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Argumentace žalobce, že pořízená fotografie by mohla být ve srovnání s jejím originálem v elektronické podobě jakkoli falzifikovaná je čistou spekulací, neopírající se o žádná fakta a ani ze shromážděných důkazů důkazních prostředků nevyplývá nic, co by správnost a korektnost informací zachycených na tomto listinném důkazu – že se jedná o fotografii

vozidla žalobce, čas, rychlost a místo výskytu měřeného vozidla, zpochybňovalo. Za tohoto stavu soud zkoumání, zda nedošlo k falzifikaci tohoto stěžejního důkazu považoval za nadbytečné. Vzhledem k tomu, že nevznikly žádné zcela konkrétní pochybnosti o tom, že měření neproběhlo řádně, respektive správně je nutno pokládat ničím nepodložené zpochybnění žalobce o postupu policisty pověřeným výkonem služby spočívající v měření rychlosti vozidel silničním rychloměrem v souladu s návodem k obsluze za relevantní. V daných souvislostech a s ohledem na shora uvedené, shledává krajský soud bez právního významu, a to z důvodu jejich irelevantnosti, námitky žalobce o tom, že osvědčení o ovládání měřiče rychlosti nevydala nezávislá certifikační autorita, ale zaměstnavatel policisty. Co se týče tzv. odborného posudku předloženého žalobcem spolu s žalobou, pak krajský soud především konstatuje, že se nejedná o posudek zpracovaný evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy. Soudu tak není zřejmá odborná kvalifikace autora, na základě níž byl tento tzv. odborný posudek vypracován. Krajský soud proto tento důkaz neprovedl a současně jej shledal nadbytečným.

Krajský soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly, zcela dostatečně ve svém odůvodnění se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány též správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty.

Krajský soud uzavírá, že bylo na místě shledat žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a to porušením povinnosti stanovené § 18 odst. 4 téhož zákona, skutkový stav byl zjištěn správně a náležitě, také sankce byly uloženy v souladu se zákonem, přičemž oba správní orgány tj. žalovaný a správní orgán I. stupně v odůvodnění svých rozhodnutí výši sankcí řádně odůvodnily. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Po provedeném řízení a dokazování krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 13.1.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**